

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **doc. Ing. J. V.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Sokolská 60, Praha 2, proti žalovanému **rektorovi Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava** se sídlem třída 17. listopadu 15/2172, Ostrava-Poruba, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, ve věci jmenování děkana Hornicko-geologické fakulty Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava,

t a k t o :

I. Žalovaný je **povinen** rozhodnout ve věci jmenování děkana Hornicko-geologické fakulty Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava, na základě návrhu akademického senátu této fakulty na jmenování děkana ze dne 1. 7. 2016, a to ve lhůtě 14 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 27 913, 90 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Sokola, advokáta se sídlem Praha 2, Sokolská 60.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 17. 10. 2016 se žalobce domáhal ochrany před nečinností žalovaného, spočívající v tom, že žalovaný nerozhodl o návrhu akademického senátu Hornicko-geologické fakulty Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava (dále jen „HGF VŠB-TUO“) na jmenování žalobce děkanem uvedené fakulty. Akademický senát dne 1. 7. 2016 zvolil ve dvoukolové volbě žalobce kandidátem na děkana HGF VŠB-TUO a uložil předsedovi akademického senátu předložit návrh na jmenování žalobce děkanem žalovanému. Ještě v den volby předseda akademického senátu předal příslušný návrh prorektorce, zastupující žalovaného v době jeho dovolené. Žalovaný dne 20. 7. 2016 sdělil verbálně žalobci, že jej do funkce děkana nejmenuje s ohledem na podání žaloby napadající platnost jeho volby akademickým senátem. Téhož dne žalovaný pověřil vedením HGF VŠB-TUO neúspěšného kandidáta na děkana JUDr. A. K., Ph.D., který podal i výše uvedenou žalobu. Žaloba byla usnesením podepsaného soudu č. j. 22 A 94/2016-33 ze dne 8. 9. 2016 odmítnuta, a byla proti ní podána kasační stížnost. Předseda volební komise akademického senátu vypracoval dne 13. 9. 2016 vyjádření, v němž odmítnul zpochybňování členství kteréhokoli člena akademického senátu, konajícího volbu kandidáta na děkana HGF VŠB-TUO. Žalovaný následně pověřil vedením HGF VŠB-TUO prof. Ing. J. D., CSc. Na písemné žádosti žalobce ze dne 29. 8. 2016 a 11. 10. 2016, aby jej jmenoval děkanem, žalovaný nereagoval. Žalobce dále s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn 7 As 66/2010 ze dne 24. 11. 2011 uvedl, že rektor je v dané věci orgánem rozhodujícím v jediné instanci, přičemž jeho povinností je rozhodnout ve věci ve lhůtách stanovených zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Vzhledem k jednoinstančnosti rozhodování, nepřichází v úvahu užití opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 s. ř. Vzhledem k tomu, že rektor VŠB-TUO prof. Ing. I.V., CSc. uspěl ve volbách do zastupitelstva Moravskoslezského kraje, označil žalobce za žalovaného eventuálně též případného prorektora či jiný orgán zmocněný k jednání za rektora po dobu jeho uvolnění z výkonu funkce rektora.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 12. 2016 vznesl proti žalobě následující námitky: Předně namítl, že nejednoznačné označení žalovaného v žalobě nesplňuje zákonný požadavek na označení konkrétního nečinného správního orgánu. Dále žalovaný poukázal na to, že legitimním důvodem, proč dosud nerozhodl o návrhu na jmenování žalobce děkanem HGF VŠB-TUO je skutečnost, že dne 20. 6. 2016 podal nezvolený kandidát JUDr. A. K., Ph.D., žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, kde namítal nesprávné obsazení akademického senátu, který vykonal volbu žalobce na kandidáta na děkana HGF VŠB-TUO. Usnesením podepsaného soudu č. j. 22 A 94/2016-33 ze dne 8. 9. 2016 byla žaloba odmítnuta pro nepřípustnost, přičemž se soud žalobními tvrzeními věcně nezabýval, a proto trvá právní nejistota ohledně legitimacy volebního akademického senátu, která je důvodem, proč žalovaný dosud nerozhodl. Žalovaný dále namítal, že žaloba je nepřípustná pro nevyčerpání prostředků proti nečinnosti, daných procesním předpisem, platným pro řízení před správním orgánem. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 8 Ans 2/2012-278 ze dne 20. 5. 2014, kdy soud trval na vyčerpání opatření proti nečinnosti i v případě ústředního správního orgánu nebo

jeho vedoucího. Pominutí tohoto prostředku připustil jen, pokud by se obecně a systémově jednalo prostředek ochrany zjevně neúčinný a neefektivní. Z toho žalovaný vyvodil, že žalobce měl požádat o uplatnění opatření proti nečinnosti samotného žalovaného ještě před podáním žaloby. Závěrem žalovaný namítal vadnost petitu, kde užití termínu „bezodkladně“ vyvolává nepřesnost, neurčitost, nesrozumitelnost, a tudíž i nevykonatelnost žalobního žádání; žalobce měl dle názoru žalovaného uvést v petitu konkrétní lhůtu. Dále žalovaný poukázal na textaci ustanovení § 28 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoVŠ“), podle něhož rektor jmenuje děkana, rozhoduje tudíž o jeho jmenování na návrh akademického senátu, nikoli o návrh akademického senátu na jmenování děkana, jak uvádí žalobní petit. Žalovaný navrhl soudu odmítnutí žaloby pro nepřipustnost.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 25. 1. 2017. Upřesnil označení žalovaného tak, že jím je rektor VŠB-TUO, jakožto orgán, jemuž je svěřena funkční příslušnost k vydání požadovaného rozhodnutí. K ospravedlnování nečinnosti ze strany žalovaného tím, že byla neúspěšným kandidátem podána zásahová žaloba, proto přetrvává stav nejistoty ohledně legitimacy volitele (akademického senátu), žalobce zdůraznil, že uvedená žaloba byla podepsaným soudem odmítnuta pro nepřipustnost s tím, že proces volby kandidáta může být napaden až v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o jmenování či nejmenování zvoleného kandidáta děkanem. Podání zásahové žaloby soukromou osobou nemá vliv na vztah ke správnímu řízení vedenému žalovaným. Je to naopak žalovaný, který si má utvořit právní názor v rozsahu potřebném pro rozhodnutí v řízení o jmenování děkana. Odkládání rozhodnutí s odvoláním se na žalobu proti nezákonnému zásahu by bylo důvodem pro libovolné porušování lhůt dle § 71 s. ř. Navíc žalovaný zůstal nečinný nejen po pravomocném odmítnutí zásahové žaloby, nýbrž dokonce i po následném zamítnutí kasační stížnosti rozsudkem NSS sp. zn. 6 As 250/2016 ze dne 18. 1. 2017. K námitce nevyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve správním řízení žalobce uvedl, že argumentace žalovaného je zcela mylná. Navíc je faktem, že žalovaný, u něž měl dle jeho názoru žalobce zmíněný prostředek uplatnit, ignoroval jak výzvy žalobce, tak výzvy Akademického senátu HGF VŠB-TUO, aby byl ve věci návrhu na jmenování žalobce děkanem činný. Odkaz na rozhodnutí NSS č. j. 8 Ans 2/2012-278 je zcela nepřiléhavý a žalovaný navíc ignoruje rozsudek NSS č. j. 10 As 166/2016-56 ze dne 26. 10. 2016. Judikát osmého senátu se týká nečinnosti ústředního správního úřadu, jímž rektor není, a opírá své závěry o existenci nadřízeného správního orgánu ve smyslu § 178 s. ř., přičemž rektor žádný nadřízený správní orgán v projednávaném řízení nemá. V řízení o jmenování děkanem rektor rozhoduje v první a jediné instanci, jak výslovně uvedl desátý senát ve výše zmíněném rozsudku. Rozhoduje-li rektor v samostatné (samosprávné) působnosti, není Ministerstvo školství mládeže a tělovýchovy nadřízeným orgánem ve smyslu § 80 s. ř., a nepřichází tedy v úvahu požadovat po žalobci uplatnění proti nečinnosti.

Žalobce mimoto podáním ze dne 6. 1. 2017 soudu sdělil, že žalovaný hodlá být dle svého vyjádření ze dne 8. 12. 2016 nečinný až do zvolení nového

akademického senátu HGF VŠB-TUO dne 17. 2. 2017 a následné nové volby děkana této fakulty.

U jednání dne 30. ledna 2017 žalovaný uvedl, že usnesením č. j. VSB/17/002474 ze dne 26. 1. 2017 řízení o jmenování děkana přerušil do doby skončení řízení vedených u NSS pod sp. zn. 6 As 250/2016 a u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. 6 C 328/2016, kdy v obou případech vystupuje jako žalobce JUDr. A. K., Ph.D., a namítá nesprávné obsazení akademického senátu v okamžiku volby žalobce kandidátem na děkana HGF VŠB-TUO. Žalovaný k tomu namítl, že uvedené usnesení mu dosud nebylo doručeno a navíc prof. Ing. P. N., CSc., který je pod usnesením podepsán, nijak nedoložil své oprávnění jednat v tomto rozsahu. Poukázal na to, že podání civilní žaloby ke zjevně nepříslušnému soudu, je nutno vyhodnotit jako účelovou obstrukci. Podáváním podobných účelových žalob by bylo možno v logice žalovaného oddalovat jeho rozhodnutí téměř do nekonečna.

Existenci osob zúčastněných na řízení soud neshledal.

Krajský soud posoudil namítanou nečinnost na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]).

Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Ze shodných tvrzení účastníků a listin jimi předložených, soud zjistil, že Akademický senát HGF VŠB-TUO dne 1. 7. 2016 zvolil ve dvoukolové volbě žalobce kandidátem na děkana HGF VŠB-TUO, kdy žalobce získal 11 platných hlasů a JUDr. A. K., Ph.D., získal 9 platných hlasů; jeden hlasovací lístek byl neplatný. Ještě v den volby předseda akademického senátu předal příslušný návrh prorektorce prof. K., jež písemně stvrdila převzetí návrhu a uvedla, že jej předá k rozhodnutí žalovanému. Dne 20. 7. 2016 žalovaný pověřil vedením HGF VŠB-TUO neúspěšného kandidáta na děkana doc. JUDr. A.K., Ph.D. Předseda volební komise spolu s členkou volební komise akademického senátu vypracoval dne 13. 9. 2016 vyjádření, v němž odmítl zpochybňování členství kteréhokoli člena akademického senátu, konajícího volbu kandidáta na děkana HGF VŠB-TUO; nadto poukázal na to, že proti činnosti volební komise nebyl podán protest ve smyslu čl. 13 Volebního a jednacího řádu. Žalovaný následně pověřil vedením HGF VŠB-TUO prof. Ing. J. D., CSc. Žalobce dne 29. 8. 2016 a 11. 10. 2016 žalovaného požádal, aby jej jmenoval děkanem. Doc. JUDr. A. K., Ph.D. podal k podepsanému soudu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Žaloba byla usnesením podepsaného soudu č. j. 22 A 94/2016-33 ze dne 8. 9. 2016 odmítnuta. Byla proti ní podána kasační stížnost, jež byla rozsudkem NSS č. j. 6 As 250/2016-83 ze dne 18. 1. 2017 zamítnuta. Usnesením č. j. VSB/17/002474 ze dne 26. 1. 2017 bylo řízení o jmenování děkana přerušeno do doby skončení řízení vedených u NSS pod sp. zn. 6 As 250/2016 a u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. 6 C 328/2016; druhé řízení bylo

vyvoláno rovněž doc. JUDr. A. K., Ph.D., a jedná se o řízení o žalobě na určení neplatnosti rozhodnutí orgánu právnické osoby.

Soud se nejprve zabýval přípustností žaloby, a to konkrétně, zda bylo třeba splnit podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu (§ 71 odst. 1 s. ř. s.). Ježto ZoVŠ nestanoví žádný specifický prostředek proti nečinnosti, mohl by přicházet v úvahu obecný prostředek ochrany před nečinností ve smyslu § 80 s. ř. Uvedený ustanovením je k učinění opatření proti nečinnosti povolán nadřízený správní orgán. Jak správně poukázal žalobce, v řízení o jmenování děkana rektorem žádný takovýto orgán není, a proto nelze po žalobci požadovat, aby se domáhal opatření proti nečinnosti dle § 80 s. ř. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 7 As 66/2010-119 ze dne 24. 11. 2011, publ. pod č. 2597/2012 Sb. r. NSS, řízení ve věci jmenování děkana rektorem je pro svou povahu projevu výkonu akademické samosprávy implicitně vyloučeno z dvojinstančního řízení; o této věci rozhoduje rektor v první a jediné instanci. Na to navázal NSS v rozsudku č. j. 10 As 166/2016-56 ze dne 26. 10. 2016, v němž vyslovil, že v řízení, které je výkonem samostatné působnosti veřejné vysoké školy, není Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (pověřené výkonem státní správy dle § 87 a násl. ZoVŠ), nadřízeným správním orgánem rektora ve smyslu § 80 odst. 1 správního řádu příslušným k opatření proti nečinnosti v řízení o zrušení diplomu. V takovémto řízení žádný prostředek k ochraně proti nečinnosti neexistuje, resp. je implicitně vyloučen. Poukazoval-li žalovaný na usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 8 Ans 2/2012-278 ze dne 20. 5. 2014, publ. pod č. 3071/2014 Sb. r. NSS, musí soud v naprosté shodě se žalobcem konstatovat, že se jedná o poukaz na nepřiléhavý judikát, neboť tento řešil situaci, kdy zde nadřízený orgán je, byť je určen dle § 178 odst. 2 s. ř. Uvedený judikát se však nezabýval vlivem absence víceinstančnosti řízení a neexistence nadřízeného správního orgánu na aplikaci § 80 s. ř.

Pokud se týče námitky neprojednatelnosti žaloby s ohledem na vadné označení žalovaného, pak jednak soud uvádí, že – navzdory defektnímu označení žalovaného v rubrice původní žaloby – z jejího celého textu bylo zřejmé, že žalovaným je rektor jakožto správní orgán, bez zřetele k tomu, jaká konkrétní osoba jeho pravomoc vykonává; tato skutečnost byla ostatně opravou žaloby ze dne 25. 1. 2017 zcela jednoznačně potvrzena. Rovněž soud neshledává žádný věcný rozpor mezi dikcí zákona, že rektor jmenuje děkana na návrh akademického senátu, a žalobním žádáním, aby bylo rozhodnuto rektorem o takovémto návrhu akademického senátu. Pokud se týče námitky neurčitosti lhůty, v níž má žalovaný rozhodnout, jak je uvedena v petitu žaloby, pak i tato relativní neurčitost byla podáním ze dne 25. 1. 2017 odstraněna, nadto soud poukazuje na to, že dle § 81 odst. 2 s. ř. s. soud v případě vyhovění žalobě na ochranu před nečinností správního orgánu sám stanoví lhůtu k plnění, nejso nikterak vázán návrhem žalobce.

Podle § 28 odst. 2 ZoVŠ děkana jmenuje a odvolává na návrh akademického senátu fakulty rektor.

Žalobce v řízení prokázal, že ze strany akademického senátu byl rektorovi (žalovanému) podán návrh na jeho jmenování děkanem dne 1. 7. 2016, a žalovaný dosud o tomto návrhu nerozhodl.

Žalovaný se meritorně hájil skutečností, že vyčkává na odstranění nejistoty co do správnosti obsazení akademického senátu, jakožto volitele žalobce za kandidáta na děkana HGF VŠB-TUO. Jeho obhajoba byla nakonec těsně před jednáním soudu formalizována v usnesení o přerušení řízení ze dne 26. 1. 2017. Žalovaný v něm uvedl, že v řízeních vyvolaných doc. JUDr. A. K. Ph.D., u NSS a Okresního soudu Praha-východ je řešena předběžná otázka, pro níž lze dle § 64 odst. 1 písm. c) s. ř. řízení přerušit.

Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Ans 10/2012-46 ze dne 14. 1. 2014, publ. pod č. 3013/2014 Sb. r. NSS, je správní soud povinen se v řízení na ochranu proti nečinnosti zabývat k žalobní námitce otázkou, zda řízení je přerušeno důvodně.

Žalobce namítal u jednání jednak nedoložení oprávnění vydavatele usnesení o přerušení řízení jednat jménem rektora, jednak věcnou nedůvodnost tohoto usnesení.

Se zřetelem k hospodárnosti řízení se soud zabýval nejprve věcnou důvodností předmětného usnesení vycházející z premisy, že ukáže-li se jeho věcná nedůvodnost, pozbude spor o kompetenci jeho vydavatele smyslu.

Soud dospěl k závěru, že řízení důvodně přerušeno není. Pokud se týče řízení před správními soudy, soud zdůrazňuje, že jeho usnesení č. j. 22 A 94/2016-33 ze dne 8. 9. 2016, je od 22. 9. 2016 v právní moci. V uvedeném usnesení soud jasně uvedl, že zásahová žaloba, namítající nesprávné obsazení akademického senátu při výkonu volby, je nepřijatelná, neboť je jen dílčí součástí jmenovacího procesu, který má být završen rozhodnutím žalovaného o jmenování či nejmenování zvoleného kandidáta děkanem. Uvedené usnesení bylo aprobováno i rozsudkem NSS sp. zn. 6 As 250/2016 ze dne 18. 1. 2017. Byť ke dni rozhodování soudu nebylo známo odůvodnění rozsudku NSS, bylo zřejmé, že soudy rozhodující ve věcech správního soudnictví žádnou meritorní odpověď na otázku, zda byl či nebyl akademický senát správně obsazen, nedají. Jsou to naopak orgány VŠB-TUO, jímž v rámci akademické samosprávy přísluší v první řadě posoudit splnění náležitostí jmenovacího procesu, a teprve následně může být jejich úvaha předmětem soudního přezkumu v mezích stanovených s. ř. s. K soukromoprávnímu řízení, vedenému u Okresního soudu Praha-východ, soud předně v souladu se žalobcem poznamenává, že se nelze ubránit dojmu účelovosti žaloby podané k naprosto zjevně místně nepřislušnému soudu. Nicméně primárním důvodem, proč toto řízení nemůže být důvodem pro přerušení řízení, je fakt, že jmenování děkana není soukromoprávní věcí. Podepsaný soud ve věci vedené pod sp. zn. 22 A 94/2016 žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro absenci podmínek řízení, a nikoli podle § 46 odst. 2 s. ř. s. jako žalobu, o níž má rozhodovat soud v občanském soudním řízení. Z toho implicitně vyplývá, že řízení ve věci jmenování děkanem je

rozhodováním o veřejných subjektivních právech jednotlivce, nikoli věcí soukromého práva, což ostatně zcela jasně plyne z četných (i výše zmíněných) rozhodnutí NSS i krajských soudů, rozhodujících ve věcech správního soudnictví. Jak uvedl Krajský soud v Praze v rozsudku č. j. 44 A 111/2011-43 ze dne 19. 1. 2012, publ. pod č. 2650/2012 Sb. r. NSS, podání návrhu u civilního soudu ve věci, která zjevně do jeho kompetence nespadá, nemůže být důvodem pro přerušení řízení dle § 64 odst. 1 písm. c) s. ř.

Krajský soud proto shledal, že ke dni jeho rozhodování zde nebyl žádný důvod k přerušení řízení, neboť obě soudní řízení, kvůli nimž bylo řízení žalovaným přerušeno, naprosto evidentně nemohou dát odpověď na předběžnou otázku, zda byl akademický senát při výkonu volby kandidáta na děkana správně obsazen. Zodpovězení této otázky je pouze a jedině na žalovaném v rámci jeho rozhodnutí o návrhu na jmenování žalobce děkanem HGF VŠB-TUO, jak mu byl předložen příslušným akademickým senátem.

Soud proto žalobě podle § 81 odst. 2 s. ř. s. vyhověl. Se zřetelem k tomu, že tento rozsudek nabývá právní moci doručením účastníkům řízení, stanovil lhůtu delší, než byla žalobcem požadovaná třídní, na druhou stranu s ohledem na délku řízení a na skutečnost, že k zodpovězení předběžné otázky již ve spisovém materiálu jsou zahrnuty určité podklady, pokládá soud za přiměřenou ve výroku stanovenou lhůtu čtrnáctidenní.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., tak, že procesně úspěšnému žalobci byla přiznána náhrada důvodně vynaložených nákladů na řízení před soudem.

Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000,- Kč, odměna zástupce za čtyři úkony právní služby – a to převzetí věci, sepsí žaloby, sepsí repliky a účast u jednání dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. částku 3 100,- Kč, ve čtyřech režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Dále soud přiznal žalobci náhradu nákladů za ubytování jeho zástupce v termínu 29. – 30. 1. 2017, včetně parkovného, ve výši 2 738,- Kč a jízdné ve výši 4 252 Kč a to za jízdu ze sídla zástupce žalobce k soudu a zpět v délce 750 km při kombinované spotřebě 6,2 l / 100 km dle TP, ceně motorové nafty 28,60 Kč / l dle § 4 písm. c) vyhl. č. 440/2016 Sb. a sazbě základní náhrady 3,90 Kč / 1 km dle § 1 písm. b) vyhl. č. 440/2016 Sb. Dále jsou náklady žalobce tvořeny 21% DPH ve výši 4 323,90 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s.

Soud neuznal za důvodně vynaložený náklad vypracování stanoviska ve věci nečinnosti rektora, neboť toto nebylo učiněno v řízení před soudem, ani vyjádření k žádosti žalovaného o prodloužení lhůty k vyjádření, neboť toto nebylo učiněno ve věci samé.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovanou zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 30. ledna 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu